

השם ושאר

לברכת שנה טובה מקורית זכה הישיש הירושלמי מלכיאל גרינוואלד, מירושל- מי אחר, לו צפוי, כנראה, שנה לא כל כך טובה, ראובן (רומק) גרינוברג, שהאסם מיד אחרי החגים בהסתה למרד, יחד עם הדייר ישראל שייב (ראה במדינה). במודעת ברכה בעתונות אחיל רומק לגרינוואלד: "מי יתן ותוכה לראות את מדינתנו מטהרת מירוצחי דהאן, ארלורוב וקסטנר, ומביימי סרובוקציות ומשפטי שקר וכזב, מהמשמר צים המקצועיים מ...טעם" ונותני הלאות לעדי שקר... ההסתחוויות האחרונות נגד הכושים בדרום ארצות-הברית הזכירו לפרקליט המחוז הירושלמי קצוף-השפם, עזרא הריה, מה שקרה לו בשעת ביקור בחאשינגטון. הוא הזמין גברת אמריקאית לבית-קפה, ורק אחרי שבמשך ערב שלם לא ניגש אליהם מלצר, נוכח לדעת כי הגברת הייתה כושת בהירת-עור... כשניסה ל- הסביר מדוע כמהים מנהיגי ישראל לעליה מברית-המועצות, כתב השבועון האמריקאי טייטס בעיות: הדבר גובע מהעובדה שמי- היגים רבים, בנייהם דוד בן-גוריון, הם ילידי רוסיה, ביגיי גולד, כידוע, בפלונסק, השוכנת בפולין, ליד חרשה... על ימי ילדותו של הנשיא הראשון, חיים ויצמן, סיסר השבוע חוקר, העוסק בחקר חייו של ויצמן: בעירת מולדתו של ויצמן, מוטלה שברוסיה, גרו ארבע משפחות יהודיות. בכל העירה לא היה לאיש שעון-כיס. ויצמן הצעיר ניצל עובדה זו, וכשחזר מלי- מודיו בפנסק ובידו שעון-כיס מזהב, החל מחור אחרי צעירות הכפר, אגב, מעניין כיצד קיבלה עירת-מולדתו של ויצמן שם כל כך יהודי: בימי הפוגרומאי חמילניצקי, לפני 300 שנה, היתה במקום עירה קטנה, ש- נהרסה כליל בידי הפורעים. מכל יהודי ה- מקום נשאר בחיים רק יהודי אחד, בשם מוטלה. הוא הקים במקום בית-מדרש, וגויי הסביבה היו אומרים זה לזה: "בוא ניסע למוטלה". כששוקמה העירה, נשאר שמה מוטלה.

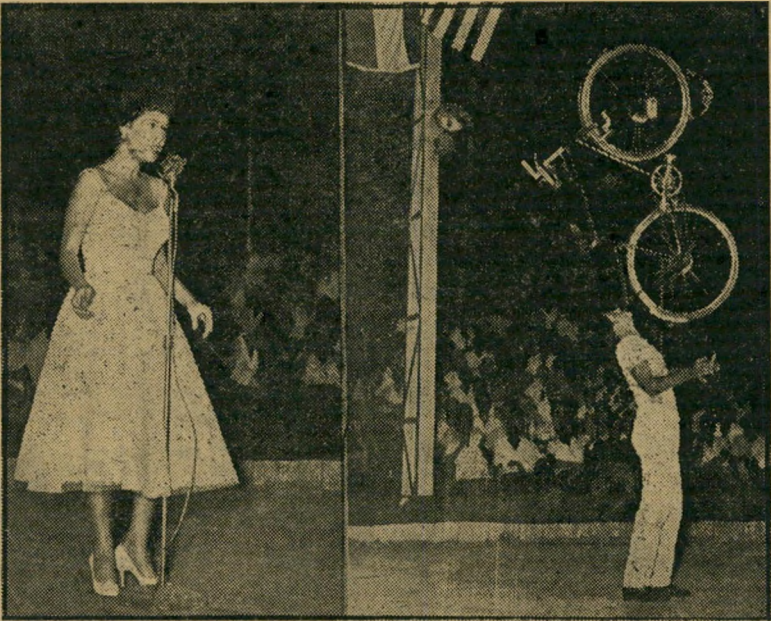
***

קבץ נדבות גלויותיו

כשבת שאחרי ראש השנה סיפר מנהל משרד הכסחון שמעון פרם (פרסומת) פרם באסיפה מטעם מפא"י בכפר-סבא, כי 24 שעות לפני תחילת מבצע סיני כבר ידע בן-גוריון כי ישראל תצטרך להיסוג מהש- טחים שתיכבוש. אמר על כך סגן יושב- ראש הכנסת מסיפת חירות, אריה בן- אליעזר: "מענין רק שלפי דברי בן- גוריון הוא לא ידע על הנסיגה עוד 24 שעות לפני התחלה". ערב ראש השנה ערך הסופר אורי צבי (רחובות הנהר) גרינוברג שיכלולים בדירתו. לידדים שי- באו ותמחה על הרס הקירות, הסביר גיני- ברב: "כשני בדיוק הזמן להיסת מחי- צות". מאיר מרגלית, שחקן תי- אטרון האהל שעבר להבימה, חיסף השבוע בבית-קפה תלאביב את מספר הטלפון של עיריית תלאביב, אחד הנוכחים במקום, שי- ראה אותו מתלבט בחיפושיו, אמר לו את המספר: 4201. השיב מרגלית:

האקרוזבטיה שושנה לוי (20), מהמושבה כינרת, הופיעה בערב גילוי הכשרונות של מומו בסידרת תרגילים אקרוזבטיים שלמה מהסתכלות והוכיחו כי נשקף לה עתיד בשטח זה

הדולין, מתי אלכסטי (21), מפרדס-כץ, הופיע בבמה תרגילו לוליינות, בהם סמך בשיקר על כח לסתו, כפי שמוכיחה התמונה.

ברור שבעיריית תלאביב אי אפשר בלי אפס... בכתבה על רשמיו מהפסטיבאל במוסקבה סיפר הסופר נתן שחם, בנו של הסופר אליעזר שטיינמן, כי בשעת ביקורו בעירייה רומית פגש ב קנה ששאלה אותו: "מה שלום וייצמן, ביאליק ואליעזר שטיינמן?" הדברים הגיעו לאוזניו של ד"ר אבא אחימאיר, שאמר: "אני קובע שי- באותו איוור בו ביקר שחם לא שמעו מעולם לא על וייצמן, לא על ביאליק ולא על שטיינמן. אם שחם סיפר את הסיסר, סימן שלא ביקר מעולם באותו אי-

הזמרת צפורה, (17/2), היתה אחת מי המקצועניים בערב החובבים. היא שרה בקפה אריאנה, זוכה שם להצלחה בלתי רגילה.

... המצאה מקורית לאסוף כספים מצא הרב הראשי של צה"ל, אלוף-משנה שלמה גורן, גורד, השוהה בקנדה, הביא לשם שופר, עליו הוא מספר כי בו תקעו חיילי ישראל על הר סיני בזמן מבצע קדש. גורן הכריז על התחרות לאיסוף כספים בין בתי-הכנסת למען המגבית, בית-הכנסת שיאסוף את הסכום הגדול ביותר יקבל את השופר לתקיעות במוצאי יום כיפור.

אזריקאי במוסקבה

להגנה נלהבת על המשלחת האמריקאית לפסטיבאל הנוער במוסקבה, שגונתה נמ- רצות בארצה על הסכמת חלק מחבריה לבקר בסין הצמית, יצא השבוע הישראלי לשעבר אביק גלבוט, שהיגר לארצות- הברית ומשמש שם כסופר של שבועון קול- נועי ישראלי. במכתב ששלח גלבוט למע- רכת השבועון האמריקאי טייטס מוסטרסיה, כתב: "הצטרפתי מאוד לקרוא שטייטס סבור כי האמריקאים שנסעו לסיני יצאו למסע מוטעה. הייתי אחד מ-160 האמריקאים שהיו במוסקבה במשך הפסטיבאל, ומעולם לא ראיתי קבוצה משובחת יותר. כולנו הגנו על אמריקה והסברנו אותה לסובייטים ול- אנשים אחרים שתקפו את מדינתנו. לא קר- בלנו שום עזרה מממשלתנו." להתפעלותו הגדולה של גלב ע מברית-המועצות היתה קיימת סיבה ממשית: גלבוט בילה ערב נעים עם צעירה אנגליה בגן מוסקבאי, כשלפתע ניגש אליהם שטר רוסי והעיר: "אצלנו לא עושים זאת בגנים." כשגלבוט מחה על כך נמרצות, מצא השטר הרוסי פתרון. מאחר שהוא עמד לצאת למחרת היום לחופשה, הוא הציע את זירתו לרשות הווג... יש- ראלי אחר, שלא היגר, וזה גם הוא ל- הצלחה גדולה בקבוצת הפסטיבאל. זאב חבצלת, הכוריאוגרף והאמן מבית-אלפא, זכה במוסקבה במדליית זהב עבור סרט דר- קומטרי שייצר, נגד המושה של גרמניה המערבית. השבוע התכונן הצלחת הפלגי- לאיטליה, שם הוא עומד ללמוד בימיו סר- טים אצל הבמאי ויטוריו דה-סיקיה.

בירוד

מומו הגדול

הקהל מחא כף בקצב, רקע ברגליו. שריקות ושאות פילחו את הלל האויר. נדמה היה שכל הצופים אחוזים בקדחת טירוף. בתוך עמד צעיר שחום, עיוות את פיו בצורות משונות. מתוך גרונו התמלטו שאגות, נא- קות ואנחות. תומורת רעשנית ליוותה את מאמציו. כאשר סיים הצעיר את שירו הוא ניצב סח ט רוצוף בכרכו האולם, כשהקהל, סחוט ומשוללה גם הוא, מריע לו ממושכות: "מומו! מומו!"

א-אפשר למצוא את שמו ברשימת אגודת האמנים הישראלים. הוא אינו מופיע ב- קונצרטים ולרוב אורחי הארץ אין הוא מוכר. אף על פי כן מומו הוא ח.ק בלתי- נפרד מהתי הביור במדינה. מומו הוא ה- אמרגן הבלעדי של צעירי שכונת התקופה וכרם התימנים, המלך הבלתי-מוכר של ה- רוקינרול והקליפטו בישראל.

ש"מה (מימו) יעקובוב הוא מהדורה יש- ראלית של סלף מייד מן - האיש שעשה את עצמו. יליד שכונת-העוני הירושלמית לא למד מימיו, ולא רכש כל השכלה אמ- נותית. אולם תמיד מילאה את ליבו השאיפה להיות משהו בשטח הב דור. ה א היה שר- מע מנגינות גז ומוסיקה לריקודים ברדיו ומעל גבי תקליטים, שר בחוג חבריו, ו- שולח ככתבים למגלי-כשרונות למיניהם. אולם שום מגלה-כשרונות לא גילה את כש- רונו של מומו.

הצלחה - הצלחה

בכוחות עצמו פתח בית-ספר לנהגות אוטו- נוע. הוא מצא בו את פרנסתו וחיכה ליומו הגדול. היום הגיע לפני שנתיים וחצי, עת ביקרו בארץ ליונאל האמפטון עם תזמרתו. סיפר מומו: "ליונל שיגע אותי. הוא הכניס אותי לקרינה. מאותו יום אמרתי שאני רוצה להיות כמוהו."

האמפטון התלהב מהצעיר שחיקה אותו ונוכח בכל הופעותיו. הוא העלה אותו על הבמה עם תזמרתו, ושאותיו של מומו הפכו לשם דבר. איש לא ידע זאת עדיין, אך באותו רגע נולד אמרגן בישראל. מומו התחיל עם תזמורת גז של חובבים, הופיע במסיבות פרטיות. אך במהרה הגיע למסקנה כי שעשועים הם גם עסק.

כאשר הגיע לישראל סרט חרוק-נרול תי- ראשון ראה בו מומו כיצד מא גנים באמרי- קה ג'מבורי של גז. ה א ארגן ג'מבורי כזה בזירהטרון ברמת-גן. לג'מבורי הזמנו תזמורת גז חובבית, שהופיעו חנם. מומו ושותפיו גרפו הון.

מומו ניסה לערוך הופעות דומות בעי- רים אחרות. הוא נחל כשלון חרוץ. נראה כי רק הקל-הת-אביב נלהב למומטיקה. האמרגן הצעיר ידע להתאים את הופעתו לטעם הקהל. כאשר נעשה הקאליפטו פוסר- לארי בארץ, אירגן מומו ערב קאליפטו כי- קולנוע ג'ודיות. כאשר נפוצו שירי הסרטים ההודיים, אירגן מומו ערב הודי. מבחינה כל- כלית, אם גם לא מבחינה אמנותית, הצליח מומו בכל אשר עשה.

רעיונו הגדול הבא היה גילוי כשרונות צעירים. לבריו: "הסתובבתי בבתי-קפה ובמייכות, וראיתי שיש לנו בארץ צעירים מוכשרים. נזכרתי איך, כשהייתי צעיר, רציני להופיע. החלטתי לעזור להם."

תכנית בלייב. מומו מפרסם יודעה על תחרות לגילוי כשרונות. הוא קיבל 400 הצעות של צעירים, מאילת ועד נהריה. רובם ראו את עצמם מוכשרים לש דה, ריקוד ונגינה. רבים כתבו, בפשטות: "אני מתאים להיות שחקן. אני רוצה שתגלה את כשרוני." מתוך אלה בחר מומו 100 איש למבחן. כאשר ערך בשבוע שעבר את הופעת-הסיים בזירהטרון, עלו על הבמה 20 חובבים.

היתה זו תוכנית מומונוטוזית מבצעת מר- נויי התזמורת הפילהארמונית חיו בורחים משם ברגע הראשון, א"לם אלפים הצופים ישבו במשך ארבע שעות על כסאותיהם, מחא כף להופעות שמצאו חו בעיניהם, זרקו מטבעות כסף לאלה שאיכזבום.

לחוכנית לא חסר דבר. היה זה ילד כי- גיל שבע, שאמו הכניסה לו בראש שיהיה פאגניני שני, ושניגן ביתנים בחוסר כשרון מחריד ומצחיק; בחר שניגן בעירוף על שניגו; נצר חבי-שירייה שניסה לחקות את רובינא, למרות שלא ראי אותה מעולם; לידה בגיל 10 שחיקתה את סילבנה מאנינו בריקודיה ברט אנה - אפילו בעלי כשי- רון לא נעדרו.

מימו, 27, הביט על כל העניין בעיי אבהית גאה, "מה שיש שאל: צ"ך לתת הזדמנות לכולם. אולי אחד מאלף יצליח להיות אמן."